

Overweging 8^e zondag door het jaar A - 2 maart 2014 – Leny Beemer- de Vos

Jesaja 49,14-18; Psalm 62; Matteüs 6,24-34

Twee weken geleden ontmoette ik twee jonge studentes, die om verschillende redenen onafhankelijk van elkaar naar de zondagviering waren gekomen hier in de Dominicus. In een kort gesprek na afloop bleek, dat ze beiden op zoek zijn, hopen iets te vinden dat aansluit bij hun verlangen en zoeken. Toen ik vroeg, of ze ook iets hadden gevonden, was het antwoord niet alleen maar positief. De taal, die we spreken alsook onze symbolen en gebaren staan vaak, zonder dat wij het beseffen, ver af van hun belevingswereld, worden niet als vanzelfsprekend begrepen. Best confronterend! Maar ook een uitdaging om verder met ze in gesprek te gaan.

Bij de voorbereiding van deze viering en met name de overweging, bedacht ik, hoe zij de thematiek en de lezingen van vandaag zouden kunnen verstaan. Voor ons is dat al niet eenvoudig, zeker niet de evangelielezing uit de Bergrede van Jezus, zoals Matteüs die heeft opgeschreven. 'Je kunt niet God en de mammon tegelijk dienen', hoorden we, en 'Maak je niet bezorgd over wat je zult eten en drinken om in leven te blijven'. Dat roept meteen vragen op.

Is dat een vrijbrief om geen verantwoordelijkheid op je te nemen voor wat wij mensen dagelijks nodig hebben? Verleidelijk om dit soort teksten meteen af te doen als niet realistisch en over te gaan tot de orde van de dag, die al 'genoeg heeft aan eigen kwaad', zoals de lezing besluit.

Maar misschien is wat Jezus hier zegt wel juist bedoeld voor die gewone 'orde van de dag', waarin we maar voortdurend elkaar opjagen, alles moet anders, beter worden. De dag zoals die is, is niet meer genoeg. We willen meer, verder, vooruit! En kennelijk is daar al helemaal geen ruimte meer in om na te denken over waarom we doen wat we doen.

Ik moet bekennen, dat er nog steeds vele momenten in mijn dagelijkse leven zijn, waarin ik word opgeslokt door wat ik als mijn verantwoordelijkheden zie. Een overvloed van e-mails vragen alle om antwoord, er wordt wat af vergaderd en telkens weer moeten er nieuwe plannen worden gemaakt om alles nog beter en mooier te doen. Soms voel je je daarbij schuldig, omdat daarmee zelfs aandacht voor mensen om je heen in het gedrang komt. Velen maken zich grote zorgen om hun financiële situatie. Vaak terecht, want de economische crisis kan hard aankomen als je je baan verliest of je huis 'onder water staat' zoals we dat noemen als de hypotheek hoger is dan wat het nog waard is. En wat een zorgen maken wij ons als het gaat om de toekomst van deze Dominicuskerk... Hoe moeten we dan die woorden van Jezus uit de Bergrede begrijpen?

Is ons werken, is onze inzet dan niet van belang? In een van de boeken over Paus Franciscus komt zijn visie op arbeid aan de orde. Hij zegt, dat arbeid alles heeft te maken met de waardigheid van mensen. Wie werkeloos raakt of door ziekte arbeidsongeschikt wordt, dreigt ook een stukje menswaardigheid te verliezen als niet de samenleving hen laat zien, dat ze meetellen en van belang zijn voor anderen. Wie niet wil werken, zo zegt hij, raakt door eigen toedoen al een deel van zijn of haar menselijke waardigheid kwijt. Over inzet en werk op zich gaat het dus helemaal niet in wat Jezus ons vandaag zegt.

Hij zegt: 'Zoek eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid'.
Daarmee veroordeelt Hij niet onze dagelijkse beslommeringen, maar stelt Hij, dat we ons daardoor niet moeten laten gijzelen. Als we teveel gaan hechten aan vooruitgang, aan zekerstelling van geld en bezit, aan succes en maatschappelijke status, dan worden die onze 'afgoden'. Zelfs het streven naar gezondheid of behoud van dit kerkgebouw kan een soort afgod worden als we ons daardoor laten beheersen. Dan raken we kwijt waar het wezenlijk om gaat: goed leven voor elk mens, gerechtigheid, vrede, solidariteit, barmhartigheid, mededogen, compassie... Een wereld, waarin deze dingen centraal staan, noemen we het koninkrijk van God. Jezus wijst erop, dat we ons daarop moeten oriënteren om te beseffen, dat het ons al gegeven is, dat wij dat koninkrijk met al onze inzet niet hoeven te maken, maar dat het er al is!

Ja, ja, hoor ik al mompelen. Ja, ja, zegt Jezus. Open je ogen en oren, open je hart. Dan zal je het ontdekken en vinden. En soms wordt het je zomaar aangereikt.

Velen van ons hebben dat ervaren, als ze bijvoorbeeld te gast mochten zijn bij mensen, die het helemaal niet breed hebben. Ik zelf zal nooit vergeten, hoe wij in het kader van onze jumelage met de St. Eliasparochie in Boekarest, daar als vorsten werden ontvangen. Het was hartverscheurend om de armoede op straat en in de huizen te zien. En midden in die armoede stonden mensen uren in de keuken om ons een kostelijke maaltijd te bezorgen, werden we hartelijk begroet in het kleine kerkje, reden anderen ons in krakkemikkige auto's over kapotte wegen naar de mooiste plekken om die ons te laten zien. Hun rijkdom bleek van een totaal andere orde, dan wat wij er veelal onder verstaan. In plaats van een gelikte organisatie werd à l'improviste van alles spontaan geregeld, ieder deed wel wat. We kwamen binnen de kortste keren ondanks vele culturele verschillen tot diepgaande gesprekken over precies die dingen, waar Jesaja en de psalmist van getuigen: over onze hoop, ons vertrouwen dat God ons draagt, kracht geeft en onze namen schrijft in de palm van zijn hand. Die zorg, die gastvrijheid, die spontane aandacht voor elkaar en voor Gods gaven, ik denk dat dit ook juist de dingen zijn, waar Jezus over spreekt. Wie zich in ontvankelijkheid en openheid toevertrouwt aan God, aan zijn dragende kracht en zijn levengevende, bevrijdende goedheid, die zal erop mogen vertrouwen, dat je dan alles wat nodig is, zult ontvangen, hoe dan ook. Dat plaatst ons werken en onze inzet in een totaal ander perspectief. Gods koninkrijk hangt niet alleen af van ons. Het is er werkelijk al en we mogen er ons steentje in alle eenvoud aan bijdragen. Niet meer, maar ook niet minder.

Is de boodschap die de Schriften ons vandaag meegeven er een, die ook jonge mensen zal kunnen aanspreken? Ik hoop van wel, want deze heeft alles te maken met onze levenservaringen, met de manier waarop je in het vaak weerbarstige leven toch tot rust en vrede kan komen met wat ons is gegeven van Godswege, of we nu jong zijn of oud.

Laten we bidden, dat ook onze ziel vol vertrouwen kan verstillen en rust en vrede zal vinden bij God. Van Hem komt immers al wat wij hopen.
Dat het zo mag zijn.